A°. 1841. N°. 42.

WOENSDAG, 26 MEI.

SURINAAMSCHE COURANT.

PARAMARIBO.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, den 22 Mei 1841.

Van wege Zijne Excellentie den Heer Schout bij Nacht, Gouverneur Generaal, wordt hiermede bekend gemaakt, dat ten gevolge van het daaromtrent gedaan verzoek, *Brieven van Manumissie* zijn verleend geworden, als:

1. Aan de Slavin *Justina* en hare Kinderen *Willem, Frans* en *Eduard*, toebehoord hebbende aan H. W. BUILLAB.
2. Aan de Slavin *Jetta*, gestaan hebbende onder Straatvoogdij van F. J. L. R. VAN ONNA.
3. Aan de Slavin *Leentje* en haren Zoon *Johannes*, toebehoord hebbende aan JOHANN SCHMIDT.
4. Aan de Slavenkinderen *Dorothea*, *Albertina* en *Cornelia*, toebehoord hebbende aan W. C. PATER.
5. Aan den Slaaf *Fortuin*, toebehoord hebbende aan SAMUEL BENJAMIN SANGHES.
6. Aan de Slavin *Leentje*, toebehoord hebbende aan A. J. H. BERTHOUD.
7. Aan de Slavin *Leentje*, toebehoord hebbende aan M. E. BUSCHMAN; — en dat gemelde gemanumitteerden voortaan zullen heeten:

1. JUSTINA JOHANNA BUILLAB.
WILLEM FRANÇOIS BUILLAB.
FRANCISCUS BUILLAB.
EDUARD HENDRICUS BUILLAB.
2. HENDRINA MARIA JETTA BELFAST.
3. HELENA MENGEL.
CAROLUS WILHELMUS JOHANNES MENGEL.
4. DOROTHEA LOUISA BURNET.
ALBERTINA ADRIANA DE PATERS.
CORNELIA JULIANA DE PATERS.
5. JOSEPH FORTUIN EMPEL.
6. HELENA DONGEN.
7. MARGARETHA HELENA ROBSART.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, den 22 Mei 1841.

(20154) AUGUST GUNDLACH, heeft aanteekening van zijn voorgenomen vertrek uit deze Colonie gedaan.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, den 25 Mei 1841.

(20173) De volgende personen hebben aanteekening gedaan van hun voorgenomen vertrek uit deze Colonie, als:

MOZES DAVID SANCHES.
En
PHILIP JACOB BOAS.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

ADVERTENTIEN.

Bekendmaking.

☞ GODSDIENSTOEFENING bij de *Engelsche Episcopaalsche Kerk*, op *ZONDAG*, den 30sten dezer (*Eerste Pinksterdag*), des morgens *half negen* uren.

(20143) Het op den 21sten dezer, bij publieke verkooping *opgehouden HUIS* en *ERF*, gelegen in de *Dominéstraat*; aankomende den Boedel J. G. WEIGLE, is inmiddels *UIT DE HAND TE KOOP*. — Nadere informatie te bekomen bij

J. P. L. WEIMANN.

Nieuwstijdingen.

FRANKRIJK.

PARIJS, den 27 Maart.

In den *Univers* leest men hetgeen volgt:

De Engelsche en Duitsche dagbladen spreken sedert verscheiden dagen van onderhandelingen, ten doel hebbende om het traktaat van 15 Julij 1840 door Frankrijk te doen erkennen en onderteekenen; wij gelooven te kunnen verzekeren, dat al die beweringen volkomen ongegrond zijn. Frankrijk zal en moet met de groote mogendheden geen ander traktaat onderteekenen, dan waarmede een wettige en ernstig gemeende waarborg wordt gegeven aan deszelfs waardigheid, invloed en belangen, inzonderheid die, welke het zoo in het oosten als in het westen heeft te verdedigen.

— De *Courier Français* maakt de navolgende opmerkingen wegens de gevangenneming van den notaris Lehon:

Een notaris, die de algemeene achting en vertrouwen genoot, die lid is van den provincialen raad van het departement der Seine en broeder van den Belgischen gezant, is gevangen genomen, wegens beschuldiging van het verdonkeren van gedeponeerde gelden. De bezittingen van verscheiden familien zijn door zijn toedoen gecompromitteerd, en men wil reeds weten, dat het passief van dit faillissement vier of vijf millioen zal bedragen. Overal is het zoo vereerenswaardige en geachte beroep van notaris in diep discrediet gevallen. Vroeger was een notaris een magistraatspersoon, aan wien geheimen werden toevertrouwd, die allerlei zaken voor familien bezorgde en derzelver bezittingen administreerde; tegenwoordig is een zoodanig persoon weinig anders dan een bankier, die met geldzaken omgaat en een speler, die op grondeigendommen speculeert.

Een ommekeer in het notariaat is bijkans een ommekeer in de maatschappij. Sedert de notarissen zich met toomelooze drift aan de gevaarlijkste speculatien overgeven speelt een ieder. Niets is hiervoor heilig. De wetgever had van het notariaat eene soort van heiligheid in het burgelijke leven, eene bewaarplaats der eer en braafheid willen maken, doch dit beroep is door zoo vele kwade practijken bezoedeld geworden, dat onmisbaar eenige nieuwe magistratuur moet worden uitgedacht, ter vervulling van het ambt van vertrouwen, dat in onze maatschappelijken stand vacant blijft.

De verslagenheid, welke de zaak van den gefailleerden notaris Lehon, broeder van den Belg gezant, heeft gebaard, neemt nog met iederen dag toe, naar mate men bekend wordt met de daadzaken, welke tot deze catastrophe hebben geleid. De schulden bedragen te zamen 7,500,000 fr. het getal der daarbij betrokkenen is zeer groot, de hertogin de Duras, zegt men, verliest daarbij ruim een millioen, de graaf Montalivet, intendant der civiele lijst, 120,000 fr., de heer Pastoret eene nog grootere som, de Heer Piscatory omtrent 200,000 fr. Door deze laatste som kwam de catastrophe tot uitbarsting en geeft thans natuurlijkerwijze stof tot de treurigste beschouwingen over eenen inderdaad ontzinnigen weelde- en zwijmelgeest. Mevrouw Lehon, gemalin van den Belgischen gezant, welke een aanzienlijk vermogen bezit, zal bij deze treurige aangelegenheid insgelijks een groot verlies lijden; men twijfelt of de Heer Lehon hier zijnen gezantschapspost zal kunnen blijven waarnemen.

Mengelingen.

DE SPOKENDE KLOOSTERLINGEN.

(*Uit* Mosertfals *Sagen, Legenden und Geschichten.*)

In het midden der vorige eeuw leefde in *Traben* een welgesteld bezitter van eenen wijngaard, die eene wonderschoone dochter had. Het meisje was zoo schoon, dat zij zelfs de borst van den koelste in vlammen zette. De officieren der troepen, die te *Traben* in bezetting lagen, kwamen dikwerf bij den vader van het meisje, om zich met een teugje *Riszbacher* te verkwikken en met de schoone L i s b e t h te kozen. Onder alle dezen onderscheidde zich echter een oud kapitein. Sluwer dan zijne kameraden, trachtte hij eerst de vriend des vaders te worden, vóór dat hij eene poging bij het meisje waagde. Dit gelukte hem weldra, want hij was — hij had zijn vermogen niet zoo zeer door spaarzaamheid en vlijt, maar gedurende den oorlog, en, zoo als kwade tongen zeiden, niet op de strikst eerlijke wijze bijeen gebragt, doch dit deed er niet toe — hij was rijk. De vader scheen niet ongenegen om den kapitein, in weêrwil zijner grijze haren, tot schoonzoon aan te nemen, maar de oude kampioen werd door het meisje gladweg afgeslagen, want haar hart was niet meer vrij; reeds lang beminde zij eenen hupschen knaap, dien, wel is waar, geen overvloed van geld kwelde, maar die voor haar de tederste liefde koesterde. Hij woonde te *Cröff*, had vader noch moeder, en bezat niets anders dan eene kleine hoeve, een gezond hoofd en ligchaam en een paar krachtige armen. De gelieven geloofden wel, dat dit een en ander voldoende was, doch de vader van

het meisje dacht er anders over; dus wees hij den jongen Frans, toen deze hem zijn aanzoek voordroeg, hoonend af. Van toen af konden de beminnenden elkander slechts in het geheim zien en spreken, hetwelk dan alleen plaats had, wanneer Lisbeth eene oude nicht in het nabij gelegen *Cröff* bezocht,

De kapitein bemerkte ras, dat het de schuld van zijnen medeminnaar was, dat hij versmaad werd, en verhaalde dus aan den vader van het meisje, op welke wijze de gelieven zich somtijds met elkander onderhielden. De vader snelde toornig naar zijne nicht te *Cröff*, en voer tegen deze over hare verkeerde handelwijze geweldig uit. Nu waren de gelieven er slecht aan toe; elke uitweg, om de waakzaamheid des vaders te misleiden, was hun afgesneden. Frans wist echter raad: gedurende de schoone herfstnachten, als alles sliep, kwam Frans met zijne kaag aan den oever, klopte zachtjes aan het achterpoortje van het huisje, dat nabij denzelven was gelegen; zijn liefje sloop naar buiten, en dan koosden beiden regt vriendelijk, en doorleefden menig aangenaam uurtje, totdat de haan kraaide; dan keerde Lisbeth omzigtig en in stilte terug, even als zij gekomen was. Maar, o wee! ook dat werd door booze menschen verraden. De kapitein verhaalde het al spoedig aan den vader, die het in den beginne niet wilde gelooven. Eindelijk besloten de beide mannen zich met eigen oogen te overtuigen, en begaven zich tot dat einde, op eenen schoonen herfstavond, naar de ruïne van het *Wolferklooster*. Zij hadden vernomen, dat aldaar gewoonlijk het toevlugtsoord der gelieven was. Lang wachtten zij hier, achter de bemoste steenen verborgen, en vestigden onafgewend den blik op den *Moezel*, of ook een vaartuig den helderen stroom kliefde. —— Alles bleef stil. De maan, die tot hier toe, rustig en onbewolkt aan den helderen Hemel haren loop vervolgde, begon, omstreeks elf ure, te verduisteren; de wind stak op, en floot al heviger en heviger door de takken der breede notenboomen, die lange en akelige schaduwen op de ruïne wierpen. Bij den kapitein begonnen, bij deze door niets gestoorde stilte, van lieverlede zonderlinge herinneringen aan vroegere dagen op te rijzen; de spookgeschiedenissen uit zijne jeugd, de vertelseltjes, die hij hier en daar gehoord had, traden hem voor den geest; hij zag bevreesd op zijnen medgezel, die in vasten slaap gedompeld lag, en snorkte, dat de steenen daverden. Het uurwerk van den kerktoren te *Cröff* sloeg juist twaalf ure; de klank van den laatsten slag was verdoofd: daar hoorde de wakende plotseling een knappen, fluisteren, steunen en zuchten rondom zich, waarbij zijne haren te berge rezen. Het kwam hem voor, alsof de steenen zich bewogen, zich van elkander schoven en zich uitstrekten, terwijl tevens plotseling een mat licht zijne oogen verblindde. Hij schudde en keerde zich, beet zich zelfs op de tong, om zich te overtuigen, dat hij niet droomde. Neen, hetgeen hij zag was werkelijk zóó: uit de in een gestorte kruisgangen trad, langzaam en plegtig, een lange stoet van mannelijke gedaanten in lange zwarte pijen. In hunne magere handen droegen zij geel geworden waskaarsen, die eene vale schemering verspreidden; hunne aangezigten waren aschgraauw en doodsbleek, en hunne oogen gesloten. Er traden al meerdere en meerdere uit het gewelf van achter de pilaren te voorschijn. Allen verzamelden zich op eene open plaats, en toen de kapitein aandachtig luisterde, hoorde hij koorgezang, hetwelk echter zoo ontzettend spookachtig klonk, dat hem het bloed in de aderen stolde. Toen de spokende kloosterlingen hun gezang geëindigd hadden, trokken zij langzaam verder en kwamen regtstreeks op den kapitein af. In het midden van den stoet gingen acht broeders, die eene doodkist droegen, en op nieuw weêrgalmde het gezang; maar nog akeliger en sterker dan te voren. Zij kwamen al nader en nader met zwevenden gang; zelfs de toppen van de zwakke grashalmen bogen zich niet onder hunne voeten. Nu grepen den kapitein alle de verschrikkingen van de geestenwereld aan; met een ontzettend geschreeuw sprong hij op en snelde voort, alsof alle geesten en luriën der hel hem op de hielen zaten, den berg af. Zijn medgezel ontwaakte bij dien kreet, en half droomende zag ook hij nog, dat de spokende schaar langzamerhand in den *Moezel* verdween. Des anderen daags morgens zocht men den kapitein, en vond hem onder aan den voet van eene rots met gebroken hals. In zijne dolle haast was hij waarschijnlijk van de rots gestort. Toen Frans zich eenige weken later op nieuw aanmeldde, gaf de oude heer hem zijne dochter en eenen rijken bruidschat daarenboven, want hij waande, dat de jonge lieden onder de bijzondere bescherming van eene bovenaardsche magt stonden. De spokende kloosterlingen heeft men echter sedert dien tijd niet weder gezien!

K. SPINDLER.

De thans beroemde schrijver K. Spindler woonde in zijne jeugd te *Straatsburg*, alwaar zijn vader muzijkdirecteur was, genoot eene wetenschappelijke opvoeding en studeerde in de regten. Neiging en omstandigheden bragten echter te weeg, dat hij, na vele lotsverwisselingen, tooneelspeler werd. Zijn genie ontwaakte: eenige weinig beteekenende proeven werden spoedig door zijnen roman *de Bastaard* gevolgd, welk werk hij, onder hoogst treurige en drukkende omstandigheden, met buitengewone geestkracht voleindigde. Hij zond het handschrift aan een' zijner nabestaanden, die zich juist in *Zwitzerland* bevond, met verzoek het, tegen elken prijs, aan eenen boekhandelaar te verkoopen, en hem zoodra mogelijk het geld te zenden. Hij was gehuwd en bevond zich niet alleen in onaangename omstandigheden, maar was met de zijnen zelfs in hooge mate behoeftig.

De nabestaande van Spindler gaf het handschrift aan den aanzienlijksten boekhandelaar, den ouden O., ter inzage, doch liet onvoorzigtigerwijze den brief van Spindler daarin liggen, en ontdekte zulks eerst, toen het te laat was. Weken gingen voorbij en de oude boekhandelaar liet niets van zich hooren. De arme acteur, die zich toenmaals te *Hanau* bevond, schreef brief op brief aan zijnen onvoorzigtigen neef, die, in gestadige verlegenheid, geenen enkelen stap durfde wagen.

Op zekeren morgen komt echter hoogst verbaasd de bediende van het logement in de kamer van den heer H. en zegt hem, dat, tot zijne niet geringe verwondering, de raadsheer en boekhandelaar O. verzocht den heer H. te mogen spreken. Een oogenblik later trad de heer O. dan ook met statigen tred binnen, den driekanten hoed op het hoofd, eene korte broek en zwarte zijden kousen aan en schoenen met breede zilveren gespen. In weerwil van zijne ouderwetsche kleeding en afgemeten uiterlijk, was hij in zijn voorkomen zeer vriendelijk, en zeide, na de eerste begroeting: »Mijn waarde heer H., gij hebt mij een handschrift gezonden, en ik achtte mij dus verpligt hetzelve te lezen; het is wel is waar geen meesterstuk, maar de schrijver heeft aanleg en het huis O. en C°. is niet onwillig om dat werk uit te geven, wanneer uwe voorwaarden billijk zijn. Wat vraagt gij er voor?»

De neef antwoordde openhartig, dat vragen hier niet meer te pas kwam, daar hij onvoorzigtig genoeg den Brief van den schrijver in het handschrift had laten liggen.»

»Welnu dan,» antwoordde de eerwaardige boekhandelaar, »zeg mij dan alleen, of gij het honorarium wilt bepalen, dan of gij genoeg vertrouwen stelt in het huis van O. en C°. om zulks aan hetzelve over te laten?»

»Ik laat het geheel aan de heeren O. en C°. over, antwoordde H.

»Wees dan zoo goed,» hernam de boekhandelaar, »den schrijver te melden, dat wij zijn werk zullen uitgeven, en zend hem tevens dit. Te gelijker tijd overhandigde hij H.... een zamengevouwen stuk papier, en verwijderde zich even plegtig als hij gekomen was.

Naauwelijks was hij vertrokken, of de neef opende het papier, en ziedaar, het was een wissel aan de orde van Spindler, groot twee duizend gulden, betaalbaar op zigt. Nog dien zelfden dag zond H.... den wissel naar de plaats zijner bestemming, en als eene bode des Hemels maakte dezelve een einde aan alle huisselijke ellende van Spindler en de zijnen.

De zonderlinge Franckh, die een bijzonder talent bezat om jeugdige auteurs, die aanleg hadden, op te sporen, was weldra te weten gekomen, wie de schrijver van den *Bastaard* was, lag terstond, door zeer voordeelige voorwaarden, beslag op de nog niet afgewerkte romans van Spindler; die nu het tooneel geheel vaarwel zeide, en zich als auteur vestigde. Binnen korten tijd volgden *de Jood*, *de Jesuit* en een aantal andere kleine verhalen. Franckh zag, in lateren tijd, zijne talrijke en daardoor niet te beheeren ondernemingen met een min gunstig gevolg bekroond. Spindler, door ondervinding wijs, wist zich echter voor schade te beveiligen

Schepen in Lading.

NAAR AMSTERDAM.

Het gekoperd tweedeks Barkschip de Eensgezindheid, Kapt. Casper Meijer. —— Adres bij Gebroeders Reijns. — Sluit 10 Junij.

Het gekoperd tweedeks Fregatschip de Jonge Lodewijk Anthonie, Kapt. Renk Tjebbes. —— Adres bij C. J. Leijsner. — Sluit 27 dezer.

Het gekoperd driemast Galjootschip Wilhelmina, Kapt. Johan Nielsen Kliut. — Adres bij C. J. Leijsner. Sluit ultimo dezer.

Het gekoperd tweedeks Brikschip Astrea, Kapt. J. A. de Lang. —— Adres bij J. L. Gellée. — Sluit dezer.

Het Nederlandsch gekoperd tweedeks Barkschip Suriname, Kapt. Reindert van der Meij. —— Adres bij J. L. Gellée. —— Sluit ultimo dezer.

Het Nederlandsch gezinkt Kofschip Antonia, Kapt. Evert Speelman. —— Adres bij J. L. Gellée. —— Sluit ultimo dezer.

Het gekoperd tweedeks Barkschip Sophia Cicilia, Kapt. J. C. Radeloff. — Adres bij Kenswil en Co. Sluit ultimo dezer.

Het gekoperd tweedeks Barkschip Harmonie, Kapt. Boy Jansen. —— Adres bij J. F. Favereij. — Sluit 28 dezer.

Het tweedeks driemast Galjootschip Nicolaas Witzen, Kapt. F. Lange. —— Adres bij J. F. Favereij.

Het gekoperd tweedeks Brikschip Carolina en Johanna, Kapt. F. A. Matzen. — Adres bij Gebroeders Reelfs. —— Sluit 10 Junij.

Stand der Maan.

5	MEI	VOLLE MAAN.
13	»	LAATSTE KWARTIER.
21	»	NIEUWE MAAN.
27	»	EERSTE KWARTIER.

Watergetijen.

		Hoog Water.		Laag Water.
26 WOENSDAG.	's morgens	11-06	's avonds	5-06
27 DONDERDAG.	»	12-00	»	6-00
28 VRIJDAG.	»	12-51	»	6-51
29 ZATURDAG.	»	1-42	»	7-42

GEBRUIKT BIJ GEZUSTERS SERRES.